

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ



— Пам'ятайте, яку б функцію ви не обрали, сума різниць залежить лише від першої та останньої, — підсумовує міс Манн, щойно лунає дзвінок на кінець уроку. Останній на сьогодні.

Усі починають пакуватися. Усі, крім мене.

Відхиляюся на спинку стільця і постукую олівцем по краю свого підручника, ховаю усмішку, коли дивлюся, як нова вчителька відчайдушно намагається втримати увагу своїх студентів, що швидко випаровується. Вона миленька, коли розгублена.

— Розділи один-А та один-Б на завтра! — вигукує вона, але ніхто вже не слухає. Усі біжать із класу.

— Ідеш, Істоне? — Елла Гарпер зупиняється біля моєї парти, дивиться вниз на мене своїми блакитними очима. Якась вона худорлява стала. Думаю, апетит покинув її одночасно з моїм братом.

Ну, не те щоб Рід *покинув* її. Великий братик досі душі в Еллі не чує (вона нам типу зведена сестра). Якби

не любив, то обрав би вступити в якийсь крутий коледж далеко-далеко від Бейв'ю. Натомість залишився у штаті, а це так близько, що вони можуть бачитися на вихідних.

— Не, — кажу. — У мене питання до вчительки.

Тонкі плечі міс Манн смикаються, коли вона чує мої слова. Навіть Елла це помічає.

— Істе... — зупиняється, зморшки навколо губ видають невдоволення.

Уже бачу, як вона починає лекцію, що мені треба виправити свою поведінку. Але минув лише тиждень навчання, і я вже помираю з нудьги. Що ще тоді робити, крім як дуркувати? Навчатися мені не треба. Футбол мене мало цікавить. І ще й татове покарання: заборона літати. Такими темпами ніколи не отримаю ліцензію пілота. І якщо, блін, Елла не відчепиться, я забуду, що вона дівчина мого брата, і зваблю її просто по приколу.

— Побачимося вдома, — твердо кажу їй. Міс Манн невпинно фліртує зі мною ще з першого дня навчання, і після тижня обміну палкими поглядами я діятиму. Це, звісно, неправильно, але саме воно і збуджує — обох нас.

Нечасто в Астор-Парк наймають молодих сексуальних учительок. Адміністрація знає, що тут забагато грошовитих хлопців, які від нудьги шукають собі виклики. Директорові Берінгеру довелося прикривати не одні стосунки між учнем і вчителькою, і знаю це не з чуток — адже одні з таких «неприйнятних» стосунків були моїми. Це якщо для вас те, що за спортзалом я цілувався зі своєю вчителькою зі здорового харчування, — стосунки.

Бо для мене — ні.

— Можеш і залишитися, звісно, я не проти, — протякую до Елли, яка невідступно вросла у плитку, — але тобі, мабуть, комфортніше буде зачекати в коридорі.

Вона спопеляє мене поглядом. Від неї нічого не приховаєш. Росла «сестричка» в сумнівних місцях і тепер дохріна знає (або просто знає, який я девіантний).

— Не знаю, за чим ти женешся, проте сумніваюся, що знайдеш це під спідницею міс Манн, — бурмоче вона.

— Не дізнаюся, поки не подивлюся, — кажу саркастично.

Елла зітхає і здається.

— Будь обережним, — застерігає так гучно, що долітає аж до міс Манн, яка червоніє і не відриває погляду від підлоги, доки Елла виходить.

Приборкую хвилю роздратування. Навіщо засуджувати? Я тут намагаюся жити своє найкраще життя, і поки це нікому не шкодить, що поганого? Мені вісімнадцять. Міс Манн — доросла жінка. І що, як її професія зараз — учителька?

Коли Елла зачиняє двері, клас заповнює тиша. Міс Манн вовтузиться зі своєю блідо-блакитною спідницею. Бляха-муха. Вона вагається.

Це трохи засмучує, та все гаразд. Я не з тих хлопців, яким треба трахнути кожну зустрічну, переважно варіантів навколо ще сила-силенна. Якщо одній не цікаво, вперед до наступної.

Нахиляюся по свій рюкзак, коли гарненькі підбори опиняються в зоні моєї видимості.

— У вас якесь запитання, містере Рояле? — м'яко каже міс Манн.

Повільно підводжу голову, роздивляюся її довгі ноги, вигин стегон, заглиблення на талії, де охайна біла блузка заправлена в таку ж скромну спідницю. Її груди здіймаються від мого огляду, і пульс на шиї тремтить.

— Ага. У вас є ідеї, як владнати мої проблеми з уроками? — опускаю руку на її сідницю. Коли вона затамує подих, проводжу пальцем по поясу її спідниці. — Мені важко концентруватися.

Вона ще раз глибоко вдихає.

— Справді?

— У-у-угу-у-у. Мабуть, це тому, що щоразу, коли дивлюся на вас, у мене таке відчуття, ніби вам теж нелегко концентруватися. — Слабко всміхаюся. — Може, ви фантазуєте, як вас нагинають на столі, а всі на уроці дивляться.

Міс Манн глитає слину.

— Містере Рояле. Не маю ні найменшого уявлення, про що ви кажете. Будь ласка, приберіть свою руку з моєї талії.

— Звісно. — Ковзаю долонею нижче, і мої пальці торкаються подолу її спідниці. — Тут краще? Бо я взагалі можу зупинитися.

Наші погляди перетинаються.

Останній шанс, міс Манн. Ми обоє чітко усвідомлюємо, що я псую її спідницю і, мабуть, репутацію, але вона ніби вросла в підлогу.

Коли міс Манн нарешті відповідає, її голос хриплий:

— Усе гаразд, містере Рояле. Думаю, ви усвідомлюєте, що вся ваша проблема з концентрацією у ваших руках.

Ковзаю долонями під її спідницю та обдаровую зухвалою усмішкою:

— Я намагаюся усунути проблемні функції.

Її повіки переможено тріпочуть.

— Нам не варто цього робити, — видавлює.

— Знаю. Ось чому це так добре.

Її стегна стискаються під моїми руками. Пустотливість цієї сцени, розуміння, що нас будь-якої миті можуть заскочити, що вона остання людина, яку мені варто чіпати, роблять це в мільйон разів гарячішим.

Її рука опускається на моє плече, а пальці зариваються у шкільний блейзер бренду *Tom Ford* за дві тисячі доларів, коли намагається втримати рівновагу. Мої ж пальці чаклюють. Порожнє приміщення наповнюється короткими, приглушеними звуками, а потім не чути нічого, крім її важкого дихання.

Задоволено зітхнувши, міс Манн відстороняється, проводить руками по зім'ятій спідниці, а потім опускається на коліна.

— Твоя черга, — шепоче вона.

Я випрямляю ноги й відхиляюся. Матаналіз — це, беззаперечно, найкращий предмет, який у мене був в Астор-Парку.

Вона закінчує давати моє додаткове завдання, і на її обличчі з'являється нерішуча усмішка. Волосся вчительки погладжує верхню частину моїх стегон, коли та нахиляється ближче й бурмоче:

— Можеш прийти сьогодні ввечері. Моя донька о десятій уже спить.

Завмираю. Це могло закінчитися по-різному, та саме цього варіанту я справді надіявся уникнути. У моїй голові проносяться десятки відмовок, але перш ніж устигаю щось вигадати, відчиняються двері класу.

— *О боже!*

Ми з міс Манн різко повертаємося до дверей. Помічаю волосся чорнильного кольору й темно-синій блейзер Астор-Парку.

Міс Манн підривається на ноги та спотикається. Я кидаюся вперед, щоби зловити її. Ноги в неї ніби ватні, коли допомагаю їй спертися на стіл.

— О господи, — заціпеніло каже вона. — Хто це був? Думаєш, вона бачила?..

Бачила її на колінах, мої розстебнуті штани, її пом'ятий одяг? Гм, звісно. Вона бачила.

— Бачила, — кажу вголос.

Підтвердження тільки сильніше її лякає. З болісним стогоном вона опускає обличчя в долоні:

— О боже. Мене звільнять.

Я закінчую приводити себе до ладу й тягнуся по рюкзаку, поспіхом сунучи в нього свої речі.

— Ні. Усе буде гаразд.

Але моему голосу бракує впевненості, і вона це знає.

— Ні, не буде!

Стривожено зиркаю на двері:

— Тс-с-с. Хтось почує.

— Нас хтось бачив, — сичить вона у відповідь, у її очах паніка, а голос тремтить. — Тобі треба знайти ту дівчину. Знайди її, включи свою істон-роялівську чарівність і переконайся, що учениця нічого не розкаже.

Свою істон-роялівську чарівність?

Міс Манн тараторить далі, перш ніж я встигаю запитати, що вона, нахрін, чекає від мене?

— Я не можу втратити роботу. *Не можу*. Мені дочку треба забезпечувати! — її голос знову починає тремтіти. — Виправ це. Будь ласка, просто піди та *виправ* це.

— Гаразд, — запевняю її. — Виправлю. — Як? Гадки не маю, та міс Манн за волосок від нервового зриву.

Вона видає ще один низький стогін.

— І це більше ніколи не повториться, ти мене зрозумів? Ніколи.

Я і не проти. Її паніка знищує весь мій настрій та бажання повторювати цю виставу. Мені подобається, коли потрапушки закінчуються так само приємно, як і починалися. Немає нічого сексуального в тому, щоб бути з дівчиною, яка жалкує, тому треба ще від початку впевнитися, що вона душею і тілом за. Якщо її бажання хоч би трохи під питанням, тоді це заборонена територія.

— Зрозумів, — кажу, кивнувши.

Міс Манн благально дивиться на мене:

— Чому ти досі тут? Іди!

Точно.

Перекидаю рюкзак через плече й виходжу із класу. У коридорі швидко роззираюся. Тут більше народу, ніж має бути. Чому всі вештаються в коридорах? Школа закінчилася, трясця його матері. Ідуть додому, люди.

Поглядом оминаю Фелісіті Вортінгтон, яка перекидає через плече своє платиново-біляве волосся. Клер Донаг'ю, моя колишня, стріляє в мене своїми блакитними, повними надії очима — їй від початку навчання не йметься знову зійтися зі мною. Уникаю цього погляду й переводжу очі на Кейт і Аліссу, сестер Баллінджер. Усі вони не темно-волосі. Сканую решту коридору, але нікого не знаходжу.

Вже збираюся відвернутися, коли Фелісіті нахилиється, щоби прошепотіти щось Клер на вухо, і там, де до цього була голова Фелісіті, помічаю її. Обличчя дівчини повернуте до шафки, але волосся, безсумнівно, те чорне, ледь не блакитне під флуоресцентним освітленням.

Крокую вперед.

— Істоне, — чую голос Клер.

— Не принижуйся, — радить Фелісіті.